

06 listopada 2024

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XVI, NUMER 680

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 07.11.2024 r.

Kroczymy drogą Ewangelia św. Mateusza.

Pamiętajmy o pracy własnej na podstawie pytań i zapisywaniu w zeszycie odpowiedzi.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Co mówi nam ten tekst o Jezusie? O Kościele?
2. Do czego ten tekst Cię wzywa? Do jakich konkretnych postaw?
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie (dziękczynienie, uwielbienie, przeproszenie, prośba).
4. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo? Porównaj je z wnioskami z pierwszej lektury.
5. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Mt 27
Piątek	Mt 28
Sobota	Mt 1,1-17
Niedziela	Mt 1,18-25
Poniedziałek	Mt 2,1-12
Wtorek	Mt 2,13-23

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski

Lider

tel. 668-451-691

e-mail:

marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło

V-ce lider

Barbara Zacharska

V-ce lider

Sobota

«Księga rodowodu Jezusa Chrystusa» - jest to tytuł Ewangelii Mateusza, opowiadającej nam o narodzeniu w czasie Syna przedwiecznego Ojca, który stał się naszym Bratem. Jezus jest w niej widziany jako nowe stworzenie człowieka, początek i koniec świata stworzonego przez Boga. Pierwszy rozdział przedstawia pochodzenie Jezusa, równocześnie ludzkie i Boskie: syn Dawida według ciała (ww. 1-17) i Syn Boży według Ducha (ww. 18-25). Przez potomków Abrahama Bóg wkracza w historię człowieka, człowiek zaś w historię Boga. Prototypem wierzącego jest Józef, małżonek Maryi, od której przyjmuje Syna Bożego jako własnego syna (ww. 18-25). Ton opowiadań jest midraszowy, co zapewnia wiarygodność faktów, raz po raz weryfikowanych. Dla Mateusza ważne jest interpretowanie Pisma w świetle Jezusa i Jego Ducha. Pierwszy fragment stanowi lista imion, podzielonych na trzy okresy, które ciągną się od Abrahama do Jezusa. „Ciało” Syna Bożego przechodzi przez tych, którzy Go poprzedzali. Mówi się, że każdego dwa razy dotyczy „rodzenie”, raz jako syna, drugi raz jako ojca. Stały schemat zostaje przerwany wraz z Józefem, by otworzyć się na zaskoczenie tym, co stało się przez Maryję (w. 16). O pierwszym patriarche, Abrahamie, nie mówi się, kto był jego ojcem, a o ostatnim, Jezusie, nie ma mowy o tym, kto jest Jego ojcem i czym On jest ojcem. Jest to aluzja do tajemnicy inicjalnej Ojca i finalnej Syna. Wyszczęszenie do Babilonii ma szczególne odzwierciedlenie (ww. 12. 17a. 17b), jak

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

również wzmianka o braciach (ww. 2. 11): Jezus przyszedł, by przywrócić braterstwo rozbite i rozproszone na wygnaniu. Zaskakuje ponadto wprowadzenie czterech kobiet (ww. 3. 5a. 5b. 6), poprzedzających piątą, Maryję, o której będzie mowa w następnym opowiadaniu. Uporczywe powtarzanie o płodzeniu z wymianą tylko imion powoduje napięcie, będące niejako oczekiwaniem na nowość zapowiedzianą w pierwszym wersecie, która rozrywa ten łańcuch i nadaje sens wszystkiemu. Cała sprawa dokonuje się w Jezusie i jest zapowiedziana przez słowo zatem: pokoleń od Abrahama do Jezusa jest trzy razy po czternaście, czyli sześć razy siedem. Z Nim, pierworodnym pośród wielu braci (Rz 8, 29), historia obietnicy osiąga siedem razy siedem, co oznacza doskonałość. Ta niekończąca się lista imion może nam się wydawać sucha, jednak każda osoba w niej wymieniona ma oblicze jedyne w swoim rodzaju, posiada własne pasje i działania, z zadziwiającym przeznaczeniem do bycia wolnym. Każde imię ma wartość absolutną, jak Imię, od którego pochodzi i ku któremu zmierza. Może być nam nieznane, ale zawsze żyje w pamięci Boga i pulsuje w żyłach potomka. Człowiek tworzy historię i historia tworzy człowieka. Imię ma związek z Innym i z innymi. Nigdy nie ginie. Na początku wymienieni są Dawid i Abraham, powiernicy obietnicy. Całe to rodzenie znajduje się pod znakiem szczególnego błogosławieństwa Bożego. Historia przestaje być wiecznym powrotem tego samego, węzłem pożerającym swój ogon, Kronosem, który pochłania swoje dzieci. Z tragicznego władztwa fatum staje się wolnym dialogiem człowieka z Bogiem, z początkiem, rozwojem i kresem. Słowo wymienione między dwoma rodzi nowość, która tworzy sens stworzenia: dar wzajemny z siebie: Stwórcy i stworzenia. Ludzkie sprawy stają się historią zbawienia, realizacją Boga w człowieku i człowieka w Bogu, dramatem z dwoma bohaterami. Reszta zaś jest interesującym scenariuszem, który towarzyszy decyzji o swoim własnym przeznaczeniu. W tych pierwszych wersecach ujawnia się przynależność Jezusa do ciała Izraela. Pan go poślubia takiego, jaki jest, z jego chwałą i mizernością, wytyczając w nim drogę zbawienia. Jezus Chrystus, spełnienie historii Izraela, jest Synem Bożym, który - przyjmując ciało grzechu - dokonuje zbawienia w każdym ciele. Kościół ma zapuszczone w Izraelu swoje święte korzenie, a w Synu otrzymał owoc, zawierający w sobie wszelkie błogosławieństwo.

Niedziela

«Nie bój się przyjąć twojej żony Maryi» - mówi anioł do Józefa. Od Niej to przecież otrzyma Jezusa, Syna pochodzącego z Ducha Świętego, Boga z nami. Opowiadanie to jednoznacznie odpowiada na dwa pytania, które otwierają poprzedni fragment: kto jest Ojcem Jezusa i jak Józef wchodzi w Jego rodowód? Chrystus jest Synem samego Boga, pochodzącym z Ducha Świętego i zrodzonym przez Dziewicę Maryję. Józef, prototyp człowieka wierzącego, biorąc za żonę Maryję, staje się Jego powinowatym. W nim dostrzegamy wątpliwości i opory otwarcia się na to, co jest o wiele większe od niego, choć właśnie po to został stworzony. Wiara w Słowo tworzy przecież więzi rodzinne między nami i Bogiem. Dzięki niej, podobnie jak Józef, przyjmujemy Tego, który ma moc uczynić nas swoimi dziećmi (J 1, 12). Wszystko jest zdane na nas, na naszą zdolność odpowiedzenia na słowo Boże. Jest ono niejako Jego „aniołem”, który umożliwia przyjęcie Go i danie Mu odpowiedzi. Poprzedni fragment mówi nam, jak Bóg wkracza w naszą historię, ten zaś, jak my wkraczamy w Jego historię. On - przyjmuje nasze ciało takie, jakie ono jest, my - przyjmujemy Go takiego, jakiego nam Go daje Maryja. Józef jest potomkiem Dawida, któremu Bóg obiecał Mesjasza. Ale Ten, który obiecuje, zawsze wystawia się na ryzyko, a to, co przyrzeka, okazuje się w ostateczności być Nim samym: ryzykiem w każdej części swojej obietnicy. Syn Dawida będzie nie tylko obiecany Mesjaszem, ale samym Panem, który obiecuje. Syn nie rodzi się z nas: pochodzi z Ducha Świętego, ponieważ Bóg jest Duchem. Józef zamierza wycofać się po kryjomu (ww. 18-19), jest jednak zachęcony przez anioła, by przyjąć Matkę i Syna. Powinien nadać imię Temu, który nie jest jego synem. Ten Syn jest inny, Inny sam w sobie, oczekujący na jego „tak”, by stać się jego synem przybranym, Bogiem-z-nim, zbawiającym go i każdego „zrodzonego” z niebytu (ww. 20-23). Józef jest przedstawiany od teraz i potem jako ten, który słucha i wypełnia słowo (ww. 24-25). Jezus jest Synem Bożym, zrodzonym w wieczności przez Ojca w Duchu i zrodzonym w czasie z ciała Maryi mocą tego samego Ducha. Kościół, tak jak „śniący” Józef, urzeczywistnia sen Boga. W kornym milczeniu, przez wiarę, przyjmuje dar Syna.

Poniedziałek

Małżonek Maryi, Józef, był Żydem, wspomagany więc słowem anioła wie, gdzie jest Mesjasz. Musi tylko rozpoznać i przyjąć dar. Natomiast poganie, a wśród nich również my, których przedstawicielami byli Magowie, muszą przebyć drogę za gwiazdą, by dojść do Jerozolimy i tam pytać „gdzie” narodził się Pan. W Józefie dostrzegamy drogę wiary Izraelity, w Magach zaś drogę

pogan. Znalezienie i spotkanie się z Bogiem-z-nami, z Tym, który nas uwalnia od błędzenia, jest pragnieniem każdego człowieka. Rozdział 2 mówi natomiast o przyszłości i o tym, jak wszyscy Go spotkają. Również On będzie przebywał tę samą drogę, co Jego lud: zstąpienie do Egiptu niewinnych dzieci i wstąpienie z powrotem do ziemi obiecanej. Nazarejczyk, w swoim zstąpieniu i wstąpieniu, w swoim zabiciu i Zmartwychwstaniu, urzeczywistnia wszystkie obietnice dane przez Boga swojemu ludowi. Tematem tego rozdziału jest cierpienie-uwielbienie. Historia Magów zawsze fascynowała pobożność ludową. Tradycja określiła ich liczbę na trzech, według ofiarowanych darów. Są przedstawicielami Sema, Chama i Jafeta, synów Noego, całej ludzkości, pierwociną Kościoła. Ich relikwie znalazły się w Kolonii w Niemczech, jako cenny łup, który Barbarossa zagarnął w 1164 r. zanim zniszczył Mediolan. Otrzymali imiona Kacper, Melchior i Baltazar. W niektórych regionach na początku Nowego Roku wypisuje się je na drzwiach, by chronili ludzi i zwierzęta. Dwa są główne tematy opowiadania: mądrość, która wiedzie do objawienia i objawienie ukazujące wszystkim Mesjasza Izraela, światło pogan. Fragment ten znaczy szlak do spotkania się z Nim. Ponieważ już się narodził, chodzi o znalezienie miejsca, „gdzie” można byłoby Go znaleźć. Zbawiciel jest przede wszystkim obecny w gwieździe, która przedstawia mądrość, początek wszelkiego poszukiwania. Prowadzi ona do Jerozolimy. A więc mądrość otwiera na objawienie, a Zbawiciel jest obecny w Piśmie, które pozwala poznać kierunek, w jakim należy Go szukać. Gdy idziemy za jego wskazówkami, gwiazda ponownie pojawia się, ale z nowym światłem: rozum zostaje oświecony objawieniem i poznaje Tego, którego szuka. Radość serca wskazuje w końcu dokładnie „gdzie” On się znajduje. Jest tam, gdzie się Mu składa hołd i gdzie otwiera się dla Niego własny skarb, tak że Pan uobecnia się w adoracji (nieść-do-ust; od ad - 'do' i os [oris] - 'usta'), w pocałunku komunii z Nim, w skarbie dawania siebie tak, jak On się podarował. W tej obopólnej wymianie miłości Bóg staje się ostatecznie wszystkim we wszystkich [I Kor 15, 28]. Wędrówka nasza dokonuje się w odkryciu miejsca, „gdzie” jest nowo narodzony król, a król rodzi się tam, „gdzie” ta wędrówka osiąga cel. Pierwsze słowa wypowiedziane przez Boga do Adama brzmią: „Gdzie jesteś?” (Rdz 3, 9). Zostały wypowiedziane po to, by on w swoim czasie zapytał Boga: „Gdzie jesteś?”, by obydwaj mogli się spotkać. „Gdzie” człowieka jest Bóg, dlatego „gdzie” Boga-z-nami jest człowiek. W opowiadaniu tym jest przedstawione „Boże Narodzenie w duszy” (Mistrz Eckhart): narodziny wierzącego w Boga i Boga w wierzącym. Gdybyśmy jednak nawet poznali miejsce materialne, „gdzie” się narodził, to nie wystarcza. Musimy osobiście przemierzać drogę Magów, w trudzie pieszej wędrówki nocnej pełnej fascynacji i lęków, pragnień i wątpliwości, nadziei i niepewności, za przewodnictwem ruchomej gwiazdy, która jawi się i znika. W przeciwnym razie jesteśmy jak Herod, który chce Go zabić, lub jako skrybowie i kapłani, których wiedza służy do dania wskazówek temu, co Go zabija. W tym fragmencie znajduje się dramatyczny rozdzwięk, jaki każdy z nas odczuwa wewnątrz siebie: wdawać się czy nie wdawać w grę owych głębokich pragnień serca? Dalekość szuka i pyta, znajduje i darzy radością, bliskość natomiast wie, gdzie jest Pan, ale Go nie szuka, zapytuje Pism, lecz nie zezwala na pytania i w ten sposób usiłuje Go zabić. Człowiek ma tylko dwie możliwości: zabicie lub złożenie daru z samego siebie. Obydwie przekazuje historia zbawienia. Właśnie odrzucenie, które zawiedzie Go na drzewo krzyża, spowoduje, że Syn sprawi w nas umiłowanie zbawczej drogi oddawania Mu siebie w darze. Jezus jest królem Żydów, Chrystusem, światłem dla pogan, narodzonym dla wszystkich w Betlejem. Światło rozumu i objawienia prowadzi do Niego ludzkość która w Nim znajduje swoje życie. Kościół, poza tym, że dla Żydów, jest ustanowiony również dla pogan, którzy, jak Magowie, wędrują w poszukiwaniu Go, aż Go znajdą, ucałują i otworzą Mu swojej szkatuły.

Wtorek

«Nazarejczyk» - tak będzie nazywany Jezus. Jest to spełnienie się tego, co powiedzieli o Nim prorocy. Przyjęty przez Józefa i Mędrców (Mt 2, 1-12), odrzucony przez mądrych i władnych, przeżył historię swojego narodu: przez Egipt i opuszczenie kraju - przy wtórze rzezi niewiniątek - aż do ziemi obiecanej. Tak dokładnie wypełnił to, co „jest napisane”. W tym fragmencie historia Jezusa przedstawiona jest jako podróż. Jest to podróż Syna, który spotyka utraconych braci, przemierzając tę samą drogę. Opowiadanie to dzieli się na trzy obrazy: przybycie do Egiptu i opuszczenie go (ww. 13-15), rzeź niewiniątek (ww. 16-18) i powrót do ojczystej ziemi (ww. 19-23). Każdy obraz kończy się cytatem biblijnym, który ukazuje sens faktu w świetle Słowa. Historia Izraela jest prorocstwem o Jezusie. On, zstępujący do Egiptu i z niego wstępujący, jest Synem, który urzeczywistnia nowe i ostateczne wyjście (Oz 11, 1). Szo'a niewiniątek, preludium „szo'a” Sprawiedliwego, widziane jest jako najwyższego stopnia zło wygnania (Jr 31, 15). Egipt i wygnanie są podwójnym doświadczeniem niewoli, pierwsze spowodowane grzechem kogoś innego, drugie własnym. Od obydwu uwalnia „Nazarejczyk”, który jest owym „zatem” obietnicy

(Mt I, 17). Z Nazaretu w Galilei pogan wyjdzie światło oświecające każdego człowieka, który przebywa w ciemności i mrocznej krainie śmierci (Mt 4, 15n). „Nazarejczyk” jest narodem Izraela, Synem uwolnionym z Egiptu i powracającym do swojej ojczyzny uciekinierem. Zło doznane nie przekreśla obietnicy Boga. Co więcej, ono ją urzeczywistnia w Sprawiedliwym, który nie popełnił grzechu, dźwigając go na sobie, wypełniając wszelką sprawiedliwość (por. Mt 3, 15). Fragment ten zawiera syntezę dramatu Izraela i wszystkich ludzi. Z jednej strony jest król, z drugiej Dziecko. Dobry jest prześladowany przez złego, dobro przegrywa, zło staje się coraz silniejsze. Historia - od zwycięstw władców i rzezi niewiniątek - staje się historią umiłowanego Syna ocalającego braci, którzy go sprzedali (por. Rdz 50, 20). W ostateczności machinacje zła bezwiednie wykonują to, co Jego ręka i wola postanowiła, by się dokonało (Dz 4, 28; Ap 17,17). Bóg jest Bogiem historii. Szanując naszą wolność, na sposób Boski szanuje również swoją! Jezus jest Synem w pełni solidarnym ze swoimi braćmi. Kościół, w Nim i z Nim, wędruje tym samym szlakiem przez historię.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i третią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej:

<https://www.miriam.rzeszow.pl/zapisy/zapisz-sie-na-modlitwe-wstawiennicza/>

W miesiącu listopadzie posługa wypada 20.11.2024r.

3. W terminie 22-24.11.2024r. (piątek-niedziela) w Domu Diecezjalnym Tabor odbędzie się pierwsza edycja rekolekcji z modlitwą o uzdrowienie i uwolnienie wg 5 kluczy Nela Lozano – drugi stopień. Rekolekcje będzie prowadził ks. Damian Ziemia oraz Pan Robert Tekieli. Zapisy na stronie internetowej:

<https://tabor.rzeszow.pl/rekolekcje-z-modlitwa-o-uzdrowienie-i-uwolnienie-stopien-2-poglebiony/>

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Intencje za pozostałe osoby można umieszczać na portalu zywawiarą.pl
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omodlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •

• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •

• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •